

Irrealitat real

Dg, 19/04/2020 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

El silenci dona pas al rítmic batec dels nostres cors, al cantar dels ocells, a la remor del vent, al xipolleig de l'aigua en dies de pluja o al xiuxiueig de les pròpies veus interiors. La realitat d'aquest silenci ambiental forçat de tots nosaltres és que un virus que la majoria de la població no veiem - tot i que els metges ens l'han ensenyat ben coronat - ens ha fet aturar i ha aconseguit quelcom impensable: paraitzar el món a nivell internacional. Carrers i places, museus i activitats culturals i esportives, escoles, centres comercials, transports, centres de culte... s'han vist empesos per una força més poderosa que la nostra voluntat i que ens ha confinat a tots.

Un confinament real per un invasor que ens sembla irreal. Una irrealitat que passa igual amb moltes d'altres malalties en les que, com a pacients, només en veiem els símptomes que ens invaliden la vida diària, en notem les seqüeles, en sentim el dolor, el patiment i la mort però no veiem "l'alien" causant de tot plegat i sols podem fer un acte de fe en el que ens diuen els metges i, en aquest cas també els epidemiòlegs.

Mirar pel balcó i veure el parc infantil sense infants, els diferents mitjans de transport sense passatgers, la carretera sense cotxes, les empreses paraitzades i, per si no ens ho creiem encara, els mitjans de comunicació ens mostren imatges de llocs emblemàtics a nivell mundial que acostumen a estar atapeïts de gent i, ara, apareixen buits i muts. Tot plegat esdevé una imatge desoladora, real i irreal a l'hora.

Allò que fa unes setmanes podia arribar a ser una desrealització, ha esdevingut real. Hem convertit una imatge irreal, pròpia d'un trastorn, en una realitat que ens mostra el col·lapse del sistema sanitari, una munió de malalts, d'infectats, de morts...

S'imposa una obligada distància que al cap dels dies ens passarà una factura emocional que haurem de reconduir quan tot s'acabi. Perquè ens en sortirem, i caldrà recol·locar amb paciència les peces d'aquesta trencadissa que està suposant tot això. De ben segur que d'aquesta situació en sortirà el bo i pitjor de cadascú, i descobrirem qui som i qui és l'altre. I posarem en valor aquesta increïble solidaritat que està sorgint vers els més vulnerables, una solidaritat que fins ara no ha estat apreciada més que per aquells que la rebien i els que la donaven, d'una manera silenciosa i que amagava tantes i tantes necessitats presents a la nostra societat. Ara, que aquesta intensa capacitat d'ajudar a l'altre és a la primera plana de diaris i noticiaris, potser és el moment d'aprofitar-ho i mirar de treure'n rendiment, i visibilitzar-la, i integrar-la de forma habitual com a part intrínseca i característica del bé comú.

Com a individus, com a societat, com ha humanitat hem jugat sovint a ser totpoderosos, abusant massa dels recursos naturals, portant a l'extrem les relacions humanes, desvariant amb les transaccions econòmiques, fomentant el menyspreu cap el "diferent"... Aquesta pandèmia ens redescobreix la necessitat de l'altre com a company de camí, sense més adjectius, senzillament aquest altre que és el pròxim. A partir d'aquest punt haurem de reconèixer humilment que on

no hi podem fer més, cal... qui sap! Recórrer al clam d'aquesta irrealitat real que és per a molts, també, l'existència del transcendent.